

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Med röstsiffrorna 138 för och 9 emot har Palestina blivit erkänt som en stat av FNs Generalförsamling. Till och med Sverige röstade Ja. De som röstade Nej var Kanada, Tjeckien, Israel, U.S.A., Panama, Marshallöarna, Palau, Nauru, och Micronesien. Palestina har nu samma ställning i FN som t. ex. Vatikanstaten. Och Israels svarar med att besluta att 3000 nya bostäder ska byggas i Östra Jerusalem samt konfiskera 460 000 000 shekel av palestinska skatteintäkter. Här hemma kan vi glädjas åt att Sveriges hållning stöddes av samtliga riksdagspartier utom SD. Det senaste Gazakriget slutade med "bara" knappt 200 döda. Att det inte blev värre, kan vi tacka Egyptens president Morsi för. Han lyckades få Israel att förhandla med Hamas. Men även om kriget är över, är det nyttigt att veta hur det startade.

Nu är dags att planera JIPFs nästa steg. Att förmå Sverige och EU att kräva ursprungsmärkning av produkter från bosättningarna. Hittills har EU bara "belönat" Israel, senast med det nya ACAA avtalet. Och om ni läser det här före den 9/12 - glöm inte hannukahfesten!

Chefredaktör Jakob Srebro

JIPFs Hannukahfest 9 december klockan 16.00!

plats: Kocksgatan 9, porttelefon: Brf Vägaren

Anmälan till Lisa Mathson 08-658 42 85

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Även judar stödjer Ship to Gaza, Olle Katz (2), Kristallnatten i Göteborg, Olle Katz (4), Europas ja till ACAA avtalet med Israel, Emma Mancini (5), Israels kortsiktiga mord, Gershon Baskin (6), Svärd, plogbilar och brev till Israels sändebud (9), En gång för alla, Uri Avneri (13), Militärfångelse i stället för Gaza, Gush Shalom (17), En redogörelse, Gideon Levy (18), Brev till Netanyahu, Other Voice (20), Den starke och det söta, Uri Avneri (20), Danska kunder dumpar G4S, Adri Nieuwhof (23), A night of hope, Adam Keller (25), 9 November, Dror Feiler (27), JIPFs handlingsprogram (28)

Även judar stödjer Ship to Gaza

Artikel publicerad på Debattsidan i Göteborgs-Posten 20 oktober 2012, f.ö. samma dag som Estelle kapades

Att kritisera staten Israels politik är en rättighet och en nödvändighet, även för judar med stark bindning till Israel. Jag tillhör de som menar att frågan om ett värdigt liv för palestinier är nära förbunden med frågan om ett värdigt liv för israeler. Frågan är viktig för alla judar, inom och utanför Israel.

Det judiska folket har under årtusenden utsatts för förföljelser utan motstycke i historien, min släkt är inget undantag. Min farfar flydde undan de stora pogromerna i Ryssland i början av 1900-talet. Min far växte upp i ett starkt antisemitiskt färgat Sverige under 30- och 40-talen och kunde efter kriget konstatera att den släkt som stannat kvar i Ryssland blev uttraderad under förintelsen. Tusentals år av förtryck har hos många lett till ett engagemang för mänskliga rättigheter. Jag seglade med Estelle några veckor i

augusti för att visa att man kan vara för palestiniernas rättigheter samtidigt som man vill ha en israelisk stat. Rättvisa och frihet är som kärlek, den växer om den delas.

Ship to Gaza, den svenska båten Estelle, anlöper förhoppningsvis inom kort Gaza hamn, med en last av

leksaker, sjukvårdsutrustning, cement, musikinstrument och hopp. Att häva blockaden är en nödvändighet och kan ge hopp om fred för folken i regionen. Robert Turner, Gaza-chef för UN Relief and Works Agency for Palestine Refugees (UNRWA), hävdar i en artikel i brittiska The Guardian att en katastrof hotar den växande befolkningen på Gaza-remsan om inget görs nu. Det som bör göras, skriver Turner, är att omedelbart häva blockaden, som bortsett från alla humanitära konsekvenser kostar världens skattebetalare hundratals miljoner dollar årligen - och detta till ingen nytta.

Den nuvarande israeliska regimens sys-tematiska förtryck av palestinierna vilar på stöd från en ohelig allians av bosättare, ultra-ortodoxa judar och nationalistiska krafter. Allt större del av palestinsk

mark på västbanken bebyggs med judiska bosättningar och möjligheterna att försörja sig på den mark som blir kvar är begränsad. På ömse sidor växer rädsla, hat och en dehumanisering av "den andre".

Värst är situationen på Gaza där mer än 1,5 miljoner människor trängs på en yta mot-svarande Orust. De saknar möjlighet att försörja sig då handelsvägar är stängda av Israel. Allt saknas: rent vatten, mediciner, leksaker och byggnadsmaterial för att bygga upp husen. Denna politik kastar befolkningen i armarna på extremistgrupper, på samma sätt som USA:s blockad mot Kuba en gång kastade det lilla landet i armarna på Sovjetunionen. I Israel finns en växande opposition mot den nuvarande politiken. Den tidigare talmannen i Knesset, Avraham Burg, är en av de som i sin kritik talar om risken att folkets värdighet undermineras av att ständigt vara förtryckare.

Att stödja Ship to Gaza är inte att ta ställning för korrupta palestinska politiker, det är att ta ställning för livet och en möjlig fredsprocess. Amos Oz, den ständige nobelpris-kandidaten, liknar förhållandet mellan israeler och palestinier vid två personer som tvingas dela lägenhet trots att de inte gillar varandra. Men det finns inget alternativ. Han menar också att vi alla kan bidra till att släcka elden, om så bara med en tesked vatten. Estelle är vår tesked.

*Olle Katz
medlem i Judiska församlingen
och i styrelsen för Judar för
Israelisk-Palestinsk fred,
samordnare för Manifestationen till
minne av Kristallnatten 9
november.*

PS. Efter en orolig vecka släpptes besättningsmännen mot att de undertecknade ett dokument där de erkände att de försökt ta sig in i Israel illegalt. De nordiska deltagarna lade dock till en anteckning om att de inte syftat att komma till Israel, att de tvärtom med tvång förts in på israeliskt område av israelisk militär. Vad som hänt med deras personliga tillhörigheter eller lasten vet jag inte - fråga Dror eller Staffan Granér.

Kristallnatten i Göteborg

Manifestationen till minne av Kristallnatten var i år en ännu bredare manifestation än tidigare, organisationer som Socialdemokrater för fred och solidaritet, SSU och Folkpartiet hade anslutit sig. De kanske inte bidrog med de stora massorna, något de delar med organisationer som JIPF, Kulturgruppen för resandefolket och miljöpartiet. Den politiska bredden gör det lättare för oorganiserade antrasister att ansluta sig. De flesta deltagare i tåget kommer ändå från vänstergrupper och från föreningar för exilgrupper etc.

Förberedelserna var bra och på de mötena kom de borgerliga gott överens med bokstavsvänstern.

5-800 personer gick i fackeltåget och var med på mötet en duggande novemberfredag. Ganska OK men färre än förra året. Mötet blev riktigt bra, i sista stund fick vi tag på en rappare, Mollgan och en oud-spelare, Filip Bagewitz (tror att bägge har judiskt påbrå). Dessa var riktigt bra, liksom Inger Hayman från Stadsteatern som läste dikter. Alex Bengtsson från Expo höll ett mycket bra tal. Och det blev inte värre än duggregn. Mediatäckningen var förhållandevis bra med artiklar i GP och Fria Tidningen samt ett långt inslag i lokalradion. Det var vinet men det gavs även vatten:

Problem uppstår i själva demonstrationen när de många vänster-

människorna ropar paroller som inte direkt har med manifestationen att göra - som den urkassa "svarta och vita- tillsammans mot dom rika". Paroller som inte var beslutade av organisationsgruppen. Än värre (om än bra rim) är "Reinfeldt, Borg och Littorin - skickas till samma giljotin". Trodde alla där var emot dödsstraff! De som hamnade nära dessa föga begåvade militanter kommer inte att gå med nästa år. Fp har redan tackat för sig. Det är ytterst tveksamt (dagens underdrift) om Judiska församlingen vill delta i en manifestation som innehåller ovan nämnda innehåll.

Några lärdomar:

1. Se till att bjuda in än fler organisationer som binds upp till fattade beslut.
2. Tydligare arbetsfördelning och tidigare start - nu var det t.ex. inte klart med artister förrän kvällen innan.
3. Vi som drar i det får fundera över om det är möjligt att få en mer samordnad bredd eller om vi helt enkelt får stå ut med att det kommer vänstergrupper som för fram sina paroller oavsett sammanhang.

Olle Katz, JIPF Göteborg

Europas ja till ACAA avtalet med Israel

Europaparlamentet har godkänt avtalet "Agreement on Conformity Assessment and Acceptance of industrial products" som eliminerar all kontroll för farmaceutiska varor från Israel. Och i bosättningen Gilo hånar Netanyahu EUs utrikesspråkrör Ashton

Rom, 24.10.2012, Nena News - Europaparlamentet godkände den 23.10 handelsavtalet med Israel för farmaceutiska varor med 379 röster för, 240 emot och 40 nedlagda röster. I enlighet med ACAA protokollet kan från och med beslutsdagen israeliska läkemedel förflyttas till de europeiska marknaderna utan ytterligare godkännande och kvalitetsprövning, dvs utan någon kontroll. För nuvarande omfattar avtalet enbart läkemedel, men det är tänkt att i framtiden inkludera även kosmetika och leksaker.

"En mycket viktig teknisk och kommersiell överenskommelse" - beskrev den israeliska utrikesministeriets talesman - "Avtalet erkänner att den israeliska läkemedelsindustrins normer motsvarar de Europeiska."

Avtalet har nu kommit till efter EUs beslut från 2009 att frysa eskaleringen av handelsförbindelserna med Israel till en högre

kategori, som en form av politisk påtryckning mot ockupationspolitiken i de palestinska områdena. Men tydligen kommer affärerna först, eftersom ingenting har förändrats sedan juni 2009, då den Europeiska Unionen beslutade att avbryta förhandlingarna om ACAA avtalet till följd av Operation Cast Lead.

Koloniseringen fortsätter, de palestinska politiska fångarna förnekas sina rättigheter rutinmässigt, stölden av mark och naturresurser har inte slutat och Gazaremsan står fortfarande under blockad.

Ändå beslutar Bryssel att återgå till de gamla rutinerna efter att ha blockerat tillkomsten av ACAA under två år och har gett nu klartecken till ett handelsavtal som öppnar dörrarna till Europa åt israeliska företag, utan varken hinder eller kontroller. EU visar återigen sin oförmåga att förneka Israel straffrihet för brott som begås, trots sina försök till kritik. EU är trots allt en stor importör av Israeliska varor (16,8 miljarder euro) och den näst största marknaden för den israeliska exporten .

"Vi vill tacka ledamöterna i Europaparlamentet för att fatta ett beslut som kommer att ge fördelar för EUs patienter och dess industrin"- sade David Saranga, ansvarig för Europaparlamentets

utrikesförbindelserna - "Vi är glada att detta avtal, som tog så lång tid, äntligen har fått parlamentets godkännande. Nu kommer vi att arbeta tillsammans med de europeiska myndigheterna för att implementera ACAA utan dröjsmål."

Varje betänklighet har skjutits åt sidan trots den hårda kritiken som ett par dagar tidigare hade framförts av den Europeiska Unionens representant för utrikesfrågor Catherine Ashton mot den ohämmade expansionen av israeliska bosättningar på Västbanken. Just fredagen innan hade Ashton, då involverad i en lång turné i Mellanöstern, attackerat utbyggnaden av bosättningen Gilo, mellan Jerusalem och Betlehem: "Bosättningarna är olagliga enligt internationell rätt och omöjliggör tvåstatslösningen."

Premiärminister Netanyahu svarade snabbt genom att söndagen därefter bekräfta planerna att bygga nya byggnader och bostäder för judiska bosättare i östra Jerusalem: "Vi kommer inte att införa någon inskränkning på byggandet i Jerusalem, vår huvudstad" Efter detta uttalande följde dagen därpå hans besök i bosättningen Gilo, som är en av de största på Västbanken och en som tack vare muren, har annekterats till staten Israel, trots sitt läge på det palestinska territoriet.

I Oktober har den israeliska regeringen offentliggjort planerna på att bygga 797 nya bostäder i denna bosättning, liksom en ny militärbas. "Vi har byggt Jerusalem, vi håller på att bygga Jerusalem och vi kommer att fortsätta att bygga Jerusalem." sa Netanyahu. "Detta är vår politik"

Emma Mancini

<http://nena-news.globalist.it/>

Översättning: Ilan Cohen

Israels kortsiktiga mord

AHMED AL-JABARI - Hamas starke man, ledaren för dess militära gren, mannen som var ansvarig för bortförandet av den israeliska soldaten Gilad Shalit - mördades i onsdags av israeliska missiler.

Varför? Israels regering har deklarerat att syftet med de aktuella angreppen på Gaza är avskräckande så att inga fler raketer ska avfyras

mot Israel. Israels riktade dödande av Hamasledare fick Hamas tidigare ledarskap att gå under jorden och förhindrade tillfälligt raketattacker mot Israel. Enligt israeliska ledare kan man åter uppnå avskräckande effekt genom att sikta på och döda militära och politiska ledare i Gaza och hårt drabba Hamas militära infrastruktur. Men den här politiken har långsiktigt sett aldrig varit effektiv, även när grundaren av och

Hamas andliga ledare, Sheik Ahmed Yassin, dödades av Israel. Hamas lade inte ner sina vapen då, och det kommer inte att hindra dem från att avfyra raketer mot Israel nu om inte ett avtal om eld upphör kommer till.

När vi förhandlade med Hamas om att släppa herr Shalit, trodde medlemmar av den israeliska gruppen att herr Jabari inte skulle komma fram till en överenskommelse eftersom detta att hålla kvar herr Shalit var ett slags "livförsäkringspolitik". Så länge herr Jabari höll herr Shalit fången, trodde israelerna att Hamas ledare visste att han var i säkerhet. Israels regering hade friare händer att döda herr Jabari efter att herr Shalit hade släppts i oktober 2011. Hans livförsäkringspolitik var kopplad till deras bedömning av värdet av att hålla honom vid liv.

Jag tror att Israel begick ett allvarligt och ansvarslöst strategiskt fel i och med beslutet att döda herr Jabari. Nej, herr Jabari var ingen fredens man; han trodde inte på fred med Israel och vägrade att ha någon direktkontakt med israeliska ledare och t o m med sådana ickeofficiella som mig. Mina indirekta förbindelser med herr Jabari gick genom min motpart i Hamas, Ghazi Hamad, Hamas vice utrikesminister som hade herr Jabaris tillstånd att ha att göra med mig. Sedan herr Jabari tog över Hamas militära gren, var herr Shalit den enda israelen som talade med honom direkt som

eskorterades ut ur Gaza av herr Jabari själv. (Det är viktigt att komma ihåg att herr Jabari inte bara förde bort herr Shalit, utan också höll honom vid liv och försäkrade att han sörjdes för under fångenskapen.)

Genom att kommunicera med båda parterna kunde jag direkt erfara att herr Jabari inte bara var intresserad av ett långsiktigt eld upphör; han var också den som var ansvarig för att driva igenom tidigare avtal om eld upphör som förmedlats av den egyptiska säkerhetstjänsten. Herr Jabari drev fram dessa eld upphör när han väl hade försäkrat sig om att Israel var beredda att avbryta sina attacker på Gaza. Samma morgon som han dödades, fick herr Jabari ett förslag på utvidgat eld upphör med Israel som också innehöll tekniker som skulle bekräfta syften och försäkra ett samtycke. Detta avtal hade jag och Hamas vice utrikesminister, herr Hamad, kommit överens om, när vi förra veckan möttes i Egypten.

Målet var att komma längre än tidigare. I årtal har det varit samma sak: den israeliska underrättelsetjänsten upptäcker information om en hotande terrorattack från Gaza. Den israeliska armén vidtar förebyggande åtgärder genom ett flygangrepp mot de misstänka terroristcellerna, som ofta består av grupper som islamiska Jihad, Popular Resistance Committees eller salafistgrupper som Hamas inte har kontroll över men som agerar inom dess territorium. Dessa

celler avfyra raketer in på israeliska städer nära Gaza, och de missar ofta sina mål. Israels flygvapen svarar snabbt. Det typiska resultatet blir mellan 10 och 25 offer i Gaza, noll offer i Israel och enorma materiella skador på båda sidor.

Andra viktiga Hamasledare och medlemmar i Shura Council, deras beslutsfattande seniororgan, stödde ett nytt försök till eld upphör eftersom de, liksom herr Jabari, förstod det meningslösa i fortsatta raketattacker mot Israel som egentligen inte tillfogade Israel någon riktig skada men dussintals av offer i Gaza. Herr Jabari var inte beredd att ge upp strategin av "motstånd" som innebar att bekämpa Israel. Men han såg behovet av en ny strategi och var beredd att acceptera ett eld upphör på lång sikt.

Det här kriget tar man i Israel åter upp som ett krig "ingen valt". Israels folk samlas kring fanan precis som det förväntas överallt i världen. USA's regering har uttalat sitt stöd till den israeliska aktion genom att konstatera att "Israel är i sin fulla rätt att försvara sig och skydda sina medborgare". Det gör Israel sannerligen, men vi måste fråga oss om det inte finns något annat sätt att uppnå samma mål utan att bruka våld.

Israel har använt riktat dödande, markinvasioner, drönare, F 16-plan, ekonomisk belägring och politisk bojkott. Det enda man inte försökt med eller prövat är att uppnå en

överenskommelse (via tredje part) om ett långsiktigt, ömsesidigt eld upphör.

Ingen regering kan tolerera att dess civilbefolkning attackeras av raketer från ett grannområde. Och att avfyra tusentals raketer från Gaza in i Israel måste få ett slut. Det fanns en möjlighet till en ömsesidigt överenskommelse om eld upphör. Skillnaden mellan det förslag som jag formulerade i samarbete med min motpart i Hamas, och tidigare förslag var att det inbegrep både en metod att förfara med överhängande terrorhot och en tydlig definition av överträdelser. Denna plan skulle tolkas och behandlas av både herr Jabari och israeliska underrättelsetjänstemän som var medvetna om våra medlingsförsök.

I avtalet, som jag utgår från att herr Jabari såg några timmar innan han dödades, fanns ett förslag att information från den israeliska underrättelsetjänsten, vidarebefordrad via egyptierna, skulle framföras till herr Jabari så att han kunde agera i syfte att förebygga en attack mot Israel. Herr Jabari och hans styrkor skulle ha haft chansen att bevisa att de var seriösa när de meddelade de egyptiska säkerhetstjänstemännen att de inte var intresserade av en upptrappning. Om herr Jabari hade varit med på avtalet, hade vi kunnat förhindra denna nya våldsrunda; om han hade vägrat, hade Israel troligtvis attackerat ungefär på samma sätt som nu.

Förslaget var i alla fall värt att pröva. Dessutom inbegrep det insikten om att ifall Israel skulle ta fram en verkligt tickande bomb - folk var nära att avfyra en raket - skulle ett sådant angrepp inte betraktas som ett brott mot eld upphöret och inte leda till en upptrappning.

I stället är herr Jabari död - och med honom dog möjligheten av ett långsiktigt eld upphör. Israel kan också tänkas ha äventyrat möjligheten för egyptiska säkerhetstjänstemän att medla fram ett kortsiktigt eld upphör och satt Israels fredsavtal med Egypten på spel.

Detta var inte oundvikligt, och kallsinnigare ledare skulle kunna ha haft framgång. Mordet på herr Jabari undanröjer en av de mer praktiska aktörerna på Hamas sida.

Vem kommer att ersätta honom? Jag är inte övertygad om att Israels politiska och militära ledare har begrundat den frågan tillräckligt.

*Gershon Baskin, NY Times den
16 november 2012*

http://www.nytimes.com/2012/11/17/opinion/israels-shortsighted-assassination.html?_r=0

Översättning: Anja Emsheimer

Svärd, plogbillar och brev till Israels sändebud

Gaza is burning and my inbox is full of noise.

Var och en som bloggar, twittrar, är med på Facebook, kör på maxvolym och med allt högre frekvens. Det väller in krisuppdateringar, dagligen kommer det oregelbundna nyhetsbrev, man uppmanas att ge gåvor.

Det var förstås Hamas som startade allt. Eller provocerade Israel fram allt helt medvetet? Jag får bud som konkurrerar om vem som gjorde vad och när.

Israel håller andan i skräck. I Gaza avstannar livet.

Jag har bjudits in att i denna dystra stund vara med på demonstrationer

i solidaritet med Israel. Jag har bjudits in att vara med i demonstrationer i solidaritet med palestinerna, även detta i denna dystra stund. Vanligtvis äger de rum på samma plats och vid samma tid. Men ingen av dem äger rum i Kendal, Cumbria.

Senare får jag rapporter om nämnda demonstrationer. På ena sidan vägen skriker de "Länge leve Israel" och sjunger de brittiska och israeliska nationalsångerna. Och på andra sidan vägen heter det: "Det finns ingen Rättvisa, ingen Fred, Israel ut från Mellanöstern."

Jag hör förstahandsberättelser från skyddsrum i Gaza City och från Tel Aviv. Proffspolemikerna berättar för

mig att Israel möter judehat i folkmordsomfattning från jihadister som Iran har beväpnat till tänderna. Jag får också höra att palestinierna möter ännu en massaker av den sionistiska armén för detta är Operation Gjutet Bly, "del 2".

Många säger att det här är Netanyahu kampanj för omval. Skapa fruktan, sätta ekonomiska och sociala frågor åt sidan, sätta terrorhotet i centrum, och landet samlar sig alltid kring regeringen i sådana ögonblick av kris.

Men är ett sånt cyniskt beteende verkligen trovärdigt? Jag antar att många har gjort precis så under historiens gång.

Andra pekar på det faktum att israelerna har haft tålamod med missilattacker från Gaza vecka efter vecka. Vilket annat land skulle förhålla sig passivt då och låta sina medborgare attackeras så här?

Gaza is burning and my inbox is full of noise.

Och vad är det med den mördade Hamasledaren, Ahmed Jabari, ledaren för Hamas militära gren? Antingen var han en militant kämpe, som ledde terrorn, och hjärnan bakom gisslantagandet av Gilad Shalit, eller så var han en pragmatiker som var villig att åstadkomma eld upphör i det ögonblicket som han dödades,... ett offer för Netanyahus politiska opportunist.

Och så finns det mer..., det finns alltid mer!

Jag är faktiskt övertygad om att allt det här handlar om att stoppa palestinierna i deras önskan att få uppgraderad observatörsstatus i FN's generalförsamling i slutet av månaden. Eller så handlar det bara om att tala om för president Obama att hans seger i omvalet (trots att han stöds av 70 % av de amerikanska judarna) inte kommer att förändra någonting när det gäller att försöka få Israel till genuina samtal om en tvåstatslösning.

Jag har bestämt mig för att det är möjligt att vara 'överinformerad'. Jag är faktiskt frestad att stänga av ordkriget som utspelar sig på min iPadskärm, när jag varje dag åker tåg fram och tillbaka från Kendal till Manchester. Jag fruktar att min etiska känslighet riskerar att fastna i den elektroniska korselden.

Gaza is burning and my inbox is full of noise.

Men så snuddade jag vid en hyperlänk till, och den moraliska dimman började lätta.

Ett 'stöd- och solidaritetsbrev' till Hans excellens, Daniel Taub, som är Israels sändebud vid St James domstol, och som är undertecknat av var och en som har någon betydelse i Storbritanniens judiska samhälle. Man kan läsa allt här och se alla underskrifter på webbsidan

för The Jewish Leadership Council. Men här kommer ett utdrag:

"Det senaste decenniet har vi samlats till stöd för Israel under parollerna 'Ja till Fred, Nej till Terror och Nej till Hamas'. Den aktuella Operation Pillar of Defence är ett fullkomligt begripligt svar på det oacceptabla angreppet på medborgarna i södra Israel och på fortsatta provokationer från Hamas - en antisemitisk terroristorganisation.

Vi känner oss stolta över det engagemang hos Israels politiska och militära ledare som gör allt som står i deras makt för att undvika civila offer och förbli trogna judendomens etiska livsuppfattning som bekräftar IDF's doktrin."

Ingen nyans. Ingen subtilitet. Ingen historia. Inget sammanhang.

Den ena sidan (vår) är helt oskyldig. Den andra sidan (deras) är inget annat än antisemitiska terrorister vars enda motivation är patologiskt hat. Vårt svar är 'totalt förståeligt' medan deras beteende är totalt obegripligt.

Inga konflikter i deras inkorg, så klart!

Så var exakt finns strategin för försoning? Var finns strävan efter rättvisa? Vart tog skickligheten i att förhandla vägen? Var finns de större visionerna?

Och var, käre Gud, finns, den universella judiska etiken som jag fick lära mig vid just dessa judiska institutioner?

Varför är det en så katastrofal obalans mellan den judiska läran och judiskt beteende när det gäller staten Israels handlingar?

Det här är samma IDF som tillät att 318 barn dödades på tre veckor när Gaza bombades 2008/9. Detta är samma Israel som har spärrat av luft, mark och hav runt Gaza sedan 2005 och därmed förstör varje möjlighet för en normal ekonomi att utvecklas samt underminerar alla kvarvarande sociala sammanhang. Det är samma Israel som fördömer palestiniernas 'ensidiga aktioner' i FN medan man ensidigt samma månad tillkännager ytterligare bosättningar i Östra Jerusalem och på Västbanken.

Gaza är i konflikt med en mäktig granne som är beväpnad med de

Du har väl betalat medlemsavgiften för 2012?

Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).

Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.

Betalas på postgiro 475 29 17-7

mest sofistikerade militära vapnen på denna jord och en ytterst vältränad armé och flygvapen. Men minsta våld som används mot israelerna spelar dem i händerna och tillåter dem att hävda att de utsätts för ogrundad terror och därmed har rätt att försvara sig. Men jag kan inte acceptera att Gazas våld alltid är omoraliskt medan Israels alltid är rättvist.

Storbritanniens judiska samhälle sviker än en gång sig självt och judarna, som det hävdar att det representerar, samt förvisso israelernas viktigaste intressen. De har än en gång nått den svindlande höjden av att förneka vilken roll Israel har spelat, och spelar, under årtionden av förtryck av det palestinska folket.

Genom att sluta leden och vägra uttrycka minsta avvikelse från Jerusalems hårda linje, river vårt "ledarskap" upp 3 000 år av judisk etisk tradition därför att allt som räknas är att visa 'solidaritet' och 'stöd'.

Som jag har sagt många gånger i denna blogg - om där hade funnits mindre av 'solidaritet' och mindre 'stöd' från diasporajudarna de senaste 40 åren, betvivlar jag att Israel skulle vara den pariastat som det har blivit i stora delar av världens ögon.

Så hellre än att skriva såna här brev till det israeliska sändebudet vill jag rekommendera att våra ledare lär sig att mer se motsättningar och bli

mer konfunderade. Det är en mycket hälsosammare inställning. Och jag misstänker starkt att det skulle återspegla tänkandet hos långt fler brittiska judar än de någonsin skulle vilja erkänna.

Gaza is burning and my inbox is full of noise. And thank God for that noise.

Under tiden kan vi alla minnas att trångsynt judisk nationalism inte är kärnan i arvet från judendomen. Den profetiska visionen som vi borde försöka bevara är följande:

*Han skall döma mellan folken,
skipa rätt bland alla folkslag.
De skall smida om sina svärd till plogbillar
och sina spjut till vingårdsknivar.
Folken skall inte lyfta svärd mot varandra
och aldrig mer övas för krig.
Isaiah 2:4*

*<http://micahsparadigmshift.blogspot.co.uk/>
Översättning: Anja Emsheimer*

**Route 443
Leads from Tel Aviv to
Jerusalem
Through Occupied Territory.
The Palestinian inhabitants,
On whose land it was built,
Are prevented from using it.**

**Suddenly, quite by surprise,
Palestinian demonstrators
blocked it.
Why indeed?
Gush Shalom ad in Ha'aretz
19.10.12**

MANTRAT den här omgången var En gång För Alla!

”Vi måste en gång för alla sätta stopp för detta (raketerna, Hamas, palestinierna, araberna?)!” - detta rop ur djupet av deras hjärtan kunde man dagligen höra dussintals gånger på TV från de plågade invånarna i Israels kraftigt beskjutna städer och byar i Södern.

Det har ersatt den slogan som dominerade för åtskilliga årtionden sen: ”Slå Till Och Få Det Hela Ur Världen!”.

Det fungerade inte riktigt.

Den stora vinnaren som trätt fram ur skyarna är Hamas.

Fram till denna runda var Hamas kraftfulla på Gazaremsan men praktiskt taget utan något internationellt anseende. Det palestinska folkets internationella ansikte var Mahmoud Abbas palestinska, nationella auktoritet.

Inte längre.

Operation Molnstod har gett Hamas ministat i Gaza stort internationellt erkännande. (Molnstod är det officiella hebreiska namnet, fastän armétalesmannen påbjöd att det engelska namnet, för utlandsbruk, skulle vara Försvarsstod (Pillar of Defence, AE). Statshuvuden och mängder av andra utländska

digniteter gjorde sina pilgrimsresor till Gazaremsan.

Först var det den mäktiga och enormt rika emiren av Qatar, Aljazeeras ägare. Han var det första statshuvudet någonsin som kom in i Gazaremsan. Sen kom den egyptiska premiärministern, den tunisiska utrikesministern, Arabförbundets sekreterare och samtliga utrikesministrar från arabstaterna (utom den från Ramallah).

Vid alla diplomatiska överläggningar behandlades Gaza som en de facto-stat, med en de facto-regering (Hamas). De israeliska medierna var inget undantag. Det stod klart för israeler att en uppgörelse, vilken den än var, måste göras upp med Hamas, om den skulle ha någon verkan.

Bland det palestinska folket hade Hamas ett skyhögt anseende. Lilla Gazaremsan, mindre än en medelstor amerikansk kommun, har satt sig upp mot den mäktiga israeliska krigsmaskinen, en av de största och mest effektiva i världen. Man dukade inte under. Det militära resultatet kommer som bäst att bli en oavgjord match.

En match mellan lilla Gaza och det mäktiga Israel betyder en seger för Gaza.

Vem kommer nu ihåg Ehud Baraks stolta deklaration mitt i kriget: "Vi ska inte sluta förrän Hamas på sina bara knän bönar om ett eld upphör!" (*)

Var finns nu Mahmoud Abbas i detta? Faktiskt ingenstans.

För en enkel palestinier, vare sig han kommer från Nablus, Gaza eller Beirut, är kontrasten påfallande. Hamas är modigt, stolt, rakryggat, medan Fatah är hjälplöst, undergivet och ringaktat. Stolthet och ära spelar en central roll i arabisk kultur.

Efter mer än ett halvt århundrade av förödmjukelse är varje palestinier, som bekämpar ockupationen, en hjälte hos de arabiska massorna, inom och utanför landet. Abbas identifieras enbart med sina säkerhetsstyrkors nära samarbete med den förhätliga israeliska ockupationsarmén. Och det viktigaste faktumet: Abbas kan inte visa upp några resultat.

Om Abbas åtminstone skulle visa upp någon större politisk bedrift för sina mödor, skulle situationen kanske vara en annan. Palestinierna är ett klokt folk, och om Abbas hade kommit åtminstone ett steg närmare en palestinsk stat, skulle de flesta palestinier antagligen ha sagt: han kanske inte är glamorös, men han levererar det som behövs.

Men motsatsen sker. Det våldssamma Hamas uppnår resultat, men inte den fredlige Abbas. Som en palestinier berättade för mig: "Han

(Abbas) har gett dem (israelerna) allt, lugn och säkerhet, och vad fick (eller "får") han tillbaka? De spottar honom i ansiktet!"

Denna omgång kommer bara att förstärka en grundläggande palestinsk övertygelse: "Israeler förstår bara våldets språk!" (Israeler säger förstås exakt samma sak om palestinerna.)

Om USA åtminstone hade låtit Abbas få uppnå en FN-resolution som erkänner Palestina som icke-medlemsstat så hade han kanske kunnat visa att även han duger. Men den israeliska regeringen är fast besluten att förhindra detta med alla tillgängliga medel. Barack Obamas beslut, även efter återvalet, att förhindra det palestinska försöket är ett direkt stöd till Hamas och ett slag i ansiktet på de "moderata". Hillary Clintons rutinmässiga besök i Ramallah den här veckan kan ses i denna kontext.

Sett utifrån är det rent vansinne. Varför underminera de "moderata" som vill och kan sluta fred? Varför höja upp "extremisterna" som motsätter sig fred?

Svaret är oförbehållsamt uttryckt av Avigdor Lieberman, som nu är Netanyahu's politiska man nr 2: han vill knäcka Abbas i syfte att annektera Västbanken och bana väg för bosättarna.

EFTER HAMAS är Mohamed Mursi den stora vinnaren.

Det här är en nästan osannolik historia. När Mursi valdes till Egyptens president, var det officiella Israel helt hysteriskt. Så fruktansvärt! De islamiska extremisterna har tagit över det viktigaste arablandets! Vårt fredsfördrag med vår största granne åderläts!

USAs reaktion var nästan densamma.

Och nu - mindre än fyra månader senare - klamrar vi oss fast vid varje ord Mursi uttalar. Han är mannen som har fått slut på det ömsesidiga dödandet och förstörelsen! Han är den stora fredsstiftaren! Han är den ende som kan medla mellan Israel och Hamas! Han måste garantera överenskommelsen om eld upphör!

Kan det vara så? Kan detta vara samma Mursi? Samma Muslimska Brödraskap?

Den 61-årige Mursi (det fullständiga namnet är Mohamed Mursi Isa al-Ayyad. Isa är den arabiska formen för Jesus, som inom islam ses som en profet) är en komplett novis på världsarenan. Men i detta ögonblick litar alla ledare i världen på honom.

När jag helhjärtat välkomnade den arabiska våren, hade jag människor som honom i sinnet. Nu berömmar nästan alla israeliska kommentatorer, ex-generaler och politiker, som då uttalade ödesdigra varningar, hans framgång i att uppnå ett eld upphör.

RAKT IGENOM hela processen gjorde jag det jag alltid gör i sådana här situationer: jag växlade hela tiden mellan israelisk TV och Aljazeera. Ibland när mina tankar vandrar iväg med mig, blir jag för ett ögonblick osäker på vilken av de två kanalerna jag tittar på.

Kvinnor som gråter, sårade som bärs iväg, hem i spillror, barnskor strödda överallt, familjer som packar och flyr. Här och där. Spegelbilder. Men visst, palestinska offer var 30 gånger fler än de israeliska - delvis beroende av den otroliga framgången med Iron Domes radio-spaningsmissiler och skyddade platser, medan palestinierna var praktiskt taget skyddslösa.

I onsdags blev jag inbjuden att vädra mina åsikter i Israels Kanal 2, den mest populära (och patriotiska) israeliska lokal-TV-kanalen. Inbjudan drogs förstås tillbaka i sista stund. Om jag hade varit med i sändning, skulle jag ha ställt en enkel fråga till mina landsmän:

Var det värt det?

Allt lidande, de dödade, de sårade, förstörelsen, timmarna och dagarna med terror, de traumatiserade barnen?

Och, måste jag tillägga, den ändlösa TV-bevakningen dygnet runt, med skaror av ex-generaler som dyker upp på skärmen och lägger fram budskapet från premiärministerns tjänsterum. Och de

bloddrypande hoten som politiker och andra mähän kommer med, inklusive Ariel Sharons son som föreslog att man skulle jämna områden nära Gaza City med marken, eller än bättre, hela Gazaremsan.

Nu när det hela är över är vi nästan exakt tillbaka till ruta ett. Operationen som i Israel allmänt kallas "en andra rond" var verkligen rund - och ledde inte någon annanstans än där den började.

Hamas kommer att få varaktig kontroll över Gazaremsan, om inte ännu mer varaktig.

Gazaborna kommer att hata Israel ännu mer än tidigare. Många av invånarna på Västbanken, som genom hela kriget gick ut i tusentals för att demonstrera för Hamas, kommer att ännu mer rösta för Hamas i kommande val. Israeliska väljare kommer att om två månader rösta som de ändå tänkte göra innan det hela började.

Båda sidorna firar nu sin stora seger. Om de organiserade bara ett enda gemensamt firande så skulle en massa pengar kunna sparas.

VILKA ÄR de politiska slutsatserna?

Den mest påtagliga är: tala med Hamas. Direkt. Ansikte mot ansikte.

Yitzhak Rabin berättade en gång för mig hur han kom fram till slutsatsen att han måste tala med PLO: efter att i årtal ha motsatt sig det, insåg

han att de var den enda kraft som räknades. "Så det var löjligt att tala med dem genom mellanhänder."

Samma sak gäller Hamas. De är där. De kommer inte att försvinna. De israeliska förhandlarna gör sig löjligen med att sitta i ett rum i den egyptiska underrättelsetjänstens högkvarter, nära Kairo, medan Hamas förhandlare sitter i ett annat rum, bara några meter bort, och de hövliga egyptierna går mellan dem.

Aktivera samtidigt ansträngningarna för fred. På allvar.

Rädda Abbas. Som det nu är finns det ingen ersättare för honom. Ge honom en omedelbar seger för att uppväga det Hamas uppnått. Rösta för den palestinska ansökan om att erkännas som självständig stat i FN's generalförsamling.

Gå framåt mot fred tillsammans med hela det palestinska folket, med både Fatah och Hamas - på det sättet kan vi verkligen få ett slut på våldet.

EN GÅNG FÖR ALLA!

(* "Om Hamas i morgon faller på knä och bönfäller oss att sluta, då ska vi överväga det. Det beror också på den andra sidan. Men så länge detta inte sker, kommer vi att fortsätta." www.haaretz.com

Uri Avnery, 23 nov. 2012
<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1353611132/>

Översättning: Anja Emsheimer

Militärfängelse i stället för Gaza

Den israeliske vapenvägraren Natan Blanc ska i fängelse nu på morgonen.

Idag, måndagen den 19 november, kommer **Natan Blanc**, en 19-årig israel från det gamla Haifa, att infinna sig vid rekryteringskontoret, informera officerare där om sin vägran att tjänstgöra i IDF (Israel Defence Forces); han kommer sannolikt att omgående bli satt i militärfängelse. Hans handling, att av samvetsskäl vägra värnplikt, är direkt kopplad till den rådande situationen och arméns handlingar i Gaza. Han tog detta beslut redan innan han hörde den fruktansvärda nyheten om att fem kvinnor och fyra barn idag hade dödats av en enda israelisk flygvapenbomb:

”Jag började tänka på att vägra gå med i den israeliska armén under Operation Gjutet Bly 2008. Vågen av aggressiv militarism som svepte över landet då, uttrycken för det ömsesidiga hatet, och det enfaldiga pratet om att krossa terror och åstadkomma en avskräckande effekt var det som först utlöste min vägran.

Idag, efter fyra år av terror, utan någon politisk process (mot fredsförhandlingar), och utan lugn i Gaza och Sderot är det klart att Netanyahus regering, liksom hans

föregångares, Olmert, inte är intresserad av att hitta en lösning på den rådande situationen utan snarare bibehåller den. Utifrån deras synvinkel finns det inget fel i att starta ett Gjutet Bly 2 vart tredje eller fjärde år (och sen 3, 4, 5 och 6): vi kommer att prata om avskräckande, vi kommer att döda någon terrorist, vi kommer att mista några civila på båda sidor, och vi kommer att förbereda marken för en ny generation full av hat på båda sidor.

Som representanter för folket har ledamöter i kabinettet ingen skyldighet att visa sin vision för landets framtid, och de kan fortsätta med detta blodiga kretslopp, utan något slut i sikte. Men vi, såsom medborgare och mänskliga varelser, har en moralisk skyldighet att vägra att delta i detta cyniska spel. Det är därför jag har bestämt mig för att vägra infinna mig i den israeliska armén vid datumet för min inkallelseorder, den 19 november 2012.”

Gush Shalom

<http://zope.gush-shalom.org/>

[home/en/channels/](http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/)

[press_releases/1353302167](http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/press_releases/1353302167)

Översättning: Anja Emsheimer

En redogörelse

Gazas dödssiffra är enorm och deras kamp är en kamp mot en fortsatt ockupation - visserligen partiell sedan uttåget men ändå en ockupation.

Ibland speglar siffror en verklighet, och denna verklighet kan man inte längre ignorera: sedan den första kassamraketen föll över Israel i april 2001 har 59 israeler dödats - och 4 717 palestinier. Siffrorna ljuger inte, som det heter i mindre dödliga sammanhang, och denna storleksordning är fasansfull. Den borde uppröra varje israel.

Haaretz hebreiska upplaga publicerade i fredags dessa siffror på sin förstasida med grafik och tabeller, men hittills verkar de i huvudsak bara oroa folk utomlands: The Economist, en återhållsam, konservativ, brittisk tidskrift, garanterat inte anti-Israelisk, publicerade förra veckan en liknande tabell på sin webbsida under rubriken "Gazakonflikten i siffror." Vecko-tidskriften informerade sina läsare om att mellan årets början och utbrottet av Operation Pillar of Defense, hade bara en israel dödats av en raket och granatkastareld från Gaza (siffran borde ha varit tre, enligt Haaretz uppgifter). Under samma period dödades Israel inte mindre än 78 palestinier i Gaza. Det var under en period av lugn som,

enl Israel, bara bröts av palestinerna.

Till dessa siffror måste läggas information från Pillar of Defense: 156 palestinier dödade, sex israeler. The Economist påminner oss om att 19 av de dödade var barn.

I dessa dödssiffror har storleksordningen genom åren i allmänhet varit densamma som under Gjutet Bly, den operation som Israel ledde i Gaza för fyra år sen: 1:100. Under Operation Gjutet Bly dödades en israel för var 100:e palestinier. I Operation Pillar of Defense var det en israel för var 26:e palestinier, medan det fleråriga genomsnittet sedan 2001 också har varit ungefär en per 100.

Under denna period sköt palestinier 7 361 raketer mot Israel. Det är svårt att hitta information om hur många missiler, granater och bomber Israel sköt av, men antalet torde vara oerhört mycket högre.

Den eviga frågan vem som startade det hela förblir öppen, men svaret är långt ifrån evigt. 2001, året då kassamraketen föddes, avfyrades fyra raketer från Gaza och dödades en israel. Och hur många palestinier dödades det året? Etthundra-sjuttionio. 2002 avfyrades 34 raketer, inte en enda israel dog då, medan

373 palestinier dödades. Under de två följande åren var bilden ännu naknare: 2003 var det 155 raketeter; 370 palestinier dödades, inte en enda israel. 2004 var det 281 raketer; 652 palestinier dödades och sju israeler.

Avskjutandet av kassamraketer började inte i och med uttåget från Gaza, som högern falskeligen påstår, och Israels masslakt av palestinier har inte avbrutits en sekund. Operation Gjutet Bly med sin hårda statistik över palestinska offer, följer faktiskt en period som i stort sett var lugn, tack vare ett eld upphör som skulle pågå under sex månader (men som Israel omedelbart bröt mot): från juli 2008 tills att den operationen startade i december 2008 dödades inte en enda israel, medan 16 palestinier dödades. Och bortsett från dem i november avfyrades inga kassamraketer.

Svaret på den inte mindre viktiga frågan vem som är offer och vem som är angripare är också komplext, och verkligheten är också mycket mer komplex än den israeliska propagandamaskinen vill ge sken av. Israel har alltid dödat fler människor. Det är sant att statistik över offer inte avslöjar hela bilden. Det är sant att när man dödar en människa så dödar man en hel värld, och att kassamraketer i Södern som låter invånarna där leva i ständig skräck, är oacceptabelt.. Men det är omöjligt att ignorera dödssiffrorna på den andra sidan.

De saknar alla rationella och mänskliga proportioner.

Men vad försöker den israeliska propagandan att göra? Att utmåla Södern som det absolut enda offret. Genom all billig propaganda förvränger detta verkligheten en del. Varje utländsk korrespondent som beskriver omfattningen av död och förstörelse i Gaza stämplas omedelbart som antisemit och Israelhatare: Israel vill bara ha bilder från Ashkelon.

Men det första offret, det som blöder mest, är Gaza; Israel kommer bara på andra plats. Det är omöjligt att ignorera detta. I Gaza är dödssiffran enorm. Och där är kampen en kamp mot en fortsatt ockupation, visserligen partiell sedan uttåget, men icke desto mindre en ockupation. Gazas ekonomi är beroende av Israel: shekeln är den enda valutan; sjöblockaden är total och hård, och även markblockaden är fortfarande delvis kvar.

Och för precis två dagar sedan, på självaste dagen efter att ett eld upphör hade uppnåtts, hade Israel redan dödat ännu en palestinsk demonstrant nära gränsen till Gaza. Men vad i helsike - vem bryr sig? Palestinierna är angriparna och israeler offren.

Gideon Levy, 25 nov. 2012

<http://www.haaretz.com/>

Översättning: Anja Emsheimer

Till
Premiärminister Benyamin Netanyahu
Försvarsminister Ehud Barak
Den 24 oktober

Vi, medlemmar i Other Voice, från samhällen längs Gazas gräns, uppmanar den israeliska regeringen att sluta leka med våra liv och omedelbart börja tala med Hamasregeringen i Gaza! Vi är trötta på att vara chanslösa offer på skjutfältet vilket tjänar politiska intressen.

Raketer och bomber skyddar oss inte. Vi har provat på dessa krigsspel tillräckligt länge nu, och både den israeliska och palestinska befolkningen har betalat, och fortsätter att betala, ett högt pris för lidande och förluster. Det är dags att arbeta för en långsiktig överenskommelse som möjliggör för medborgarna på båda sidor av gränsen att leva normala liv.

Other Voice
<http://www.othervoice.org/2012/netanyahu-end-the-violence-en.htm>
Översättning: Anja Emsheimer

Den Starke och det Söta

DET VAR en glädjens dag.
Glädje för det palestinska folket.

Glädje för alla dem som hoppas på fred mellan Israel och arabvärlden.

Och, på ett mer blygsamt sätt, även för mig personligen.

FN's generalförsamling, världens högsta forum, röstade överväldigande för erkännande av staten Palestina, om än på ett begränsat sätt.

Resolutionen som samma forum antog på dagen för 65 år sedan, att

dela det historiska Palestina mellan en judisk och en arabisk stat, har till slut åter bekräftats.

.....

Idag är världen överens om att en lösning av konflikten utan en palestinsk stat är utesluten.

Så varför ska man fira nu?

Varför nu? Varför hände det inte tidigare?

På grund av Molnstoden, Benyamin Netayahus, Ehud Baraks och Avigdor Liebermans historiska mästerverk.

Bibeln berättar för oss om Simson, hjälten som slet sönder ett lejon med sina bara händer. När han återvände till skådeplatsen, hade en bisvärm gjort lejonkadavret till sitt hem och åstadkom honung. Så Simson gav filistéerna en gåta: "Från den starke kom sötma." Detta är nu ett hebreisk ordspråk. (Domarboken 14, AE)

Nåja, resultatet av den "starka" israeliska operationen mot Gaza blev verkligen sötma. Det är ytterligare en bekräftelse på regeln att när man startar ett krig eller en revolution, vet man aldrig vad det resulterar i.

Ett av resultaten av operationen var att Hamas prestige och popularitet steg skyhögt, medan Mahmoud Abbas palestinska myndighet sjönk till nya djup. Det var ett resultat som Väst inte kunde tolerera. Ett nederlag för "de moderata" och en seger för de islamistiska "extremisterna" var en katastrof för president Barack Obama och hela västvärlden. Någonting måste till - och det snabbt - för att förse Abbas med en rungande bedrift.

Turligt nog var Abbas redan på väg att få ett godkännande från FN för att erkänna Palestina som "stat" (dock ännu inte som fullvärdig medlem i världsorganisationen). För Abbas var det ett misströstans steg. Plötsligt blev det en signal för seger.

TÄVLAN mellan Hamas och Fatahs rörelser betraktas som en katastrof

för den palestinska saken. Men det finns också ett annat sätt att se på saken.

Låt oss återvända till vår egen historia. Under 30- och 40-talen splittrades vår Befrielsekamp (som vi kallade den) mellan två läger som hatade varandra med växande intensitet.

På ena sidan fanns det "officiella" ledarskapet med David Ben-Gurion, representerat av The Jewish Agency som samarbetade med den brittiska administrationen. Dess militära gren var Haganah, en mycket stor, halvofficiell milis som i stort tolererades av britterna.

På andra sidan fanns Irgun ("National Military Organization"), den betydligt mer radikala, beväpnade grenen av Vladimir Jabotinskys "revisionistiska" nationalistparti. Det splittrades, och ännu en t o m radikalare organisation var född. Britterna kallade den "Sternligan" efter dess ledare Avraham Stern.

Fiendskapen mellan dessa organisationer var intensiv. Ett tag kidnappade medlemmar i Haganah Irgun-kämpar och överlämnade dem till den brittiska polisen som torterade dem och skickade dem till läger i Afrika. Ett blodigt inbördeskrig kunde undvikas enbart genom att Irguns ledare, Menachem Begin, förbjöd hämndaktioner. Däremot talade Sternligan rakt på sak om för Haganah att de skulle skjuta alla

som försökte sig på att attackera deras medlemmar.

I efterhand kan båda sidorna ses som två armarna på samma kropp. Irgun och Sterns "terrorism" kompletterade det sionistiska ledarskapets diplomati. Diplomaterna utnyttjade det som kämparna hade uppnått. För att motverka "terroristernas" växande popularitet gjorde britterna eftergifter gentemot Ben-Gurion. En av mina vänner kallade Irgun "den skjutande agenturen hos Jewish Agency".

På sätt och vis är detta nu situationen för det palestinska lägret.

I åratal har den israeliska regeringen hotat Abbas med de mest förfärliga följder om han skulle våga vända sig till FN. Att upphäva Osloavtalet och förstöra den palestinska myndigheten var bara början. Lieberman kallade draget för "diplomatisk terrorism".

Och nu? Ingenting. Inte en knall och knappt ett pip. T o m Netanyahu förstår att Molnstoden har skapat en situation där världens stöd till Abbas har blivit oundvikligt.

Vad bör göras? Ingenting! Låtsas att det hela är ett skämt. Vem bryr sig? Vad är egentligen detta FN? Vad gör det för skillnad?

Netanyahu är mer bekymrad för något annat som hände honom denna vecka. I Likuds primärval sparkades alla "moderater" i hans

parti ut utan ceremonier. Ingen liberal, demokratisk bortförklaring fanns kvar. Likud-Beitenu-fraktionen i nästa Knesset kommer att bestå av enbart högervridna extremister, bland dem flera regelrätta fascister, folk som vill förstöra Högsta domstolens oberoende, tätbefolka Västbanken med bosättningar och på alla de sätt förhindra fred och en palestinsk stat.

Medan Netanyahu är säker på att vinna de kommande valen och fortsätta att verka som premiärminister, är han klok nog att inse var han nu står: gisslan hos extremisterna, risk för att bli utkörd av sin egen Knessetfraktion om han så mycket som nämner fred, och när som helst bli ersatt av Lieberman eller än värre.

Vid första anblicken har inte mycket förändrats. Men bara vid första anblicken.

Vad som har hänt är att grundandet av staten Palestina nu officiellt har erkänts som målet för världssamfundet. "Tvåstatslösningen" är nu den enda lösningen som gäller. "Enstatslösningen", om den någonsin funnits, är lika död som en dönick.

Naturligtvis är enstatslösningens apartheid en verklighet. Om inget förändras på marken, kommer den att bli djupare och starkare. Nästan varje dag kommer det nyheter om att den blir alltmer rotad. (Bussmonopolet har just tillkännagivit att fr o m nu kommer det att finnas

särskilda bussar för Västbanks-palestinier i Israel.)

Men strävan efter fred grundad på samexistensen mellan Israel och Palestina har tagit ett stort steg framåt. Enighet mellan palestinerna borde bli nästa steg. Ett stöd från

USA för det faktiska skapandet av staten Palestina borde komma snart därefter.

Det starka måste leda till det söta.

Uri Avneri, 30/11/12

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avneri>

Översättning: Anja Emsheimer

Danska kunder dumpar G4S p g a säkerhetsföretagets kopplingar till Israels ockupation

Efter påtryckningar från aktivister från Boycotts, Divestments and Sanctions (BDS) har flera danska kunder avbrutit sina kontrakt med det brittisk-danska säkerhetsföretaget G4S p g a företagets roll i Israels ockupation av Palestina.

Och förra veckan publicerade den engelska Kommittén för inrikes frågor en fördömande rapport om G4S misslyckande med att leverera ett kontrakt som skulle trygga de olympiska spelen i London. Kommittén rekommenderar regeringen "att upprätta ett register över högriskföretag som har misslyckats med att leverera samhällsservice". En sådan svartlistning kommer att få allvarliga följder för G4S som är ett viktigt serviceföretag åt Storbritanniens statliga myndigheter.

Efter att medierna oavbrutet uppmärksammat G4S roll i den israeliska ockupationen har flera danska välgörenhetsinstitutioner

och en bank beslutat att avsluta sina kontrakt på säkerhetstjänster från företaget. Den senaste framgången för en sådan BDS-aktion var för två månader sen, då danska Merkur Bank beslöt att avsluta sitt kontrakt med G4S. Dess talesman Karl Johnsen berättade för mig att banken hade upphävt kontraktet " p g a G4S inblandning i Israels ockupation av Palestina". Merkur Bank är en etisk bank med engagemang i social rättvisa.

Den 18 juli berättade Henrik Stubkjaer, generaldirektör för Danish Church Aid (DCA), för den danska tidningen Berlingske Business att hans organisation inte hade förnyat sitt kontrakt med G4S. DCA hade inlett samtal med G4S om deras aktiviteter på Västbanken. Men DCA var inte nöjda med G4S fortsatta aktiviteter i israeliska bosättningar.

Tidigare i år avslutade danska Amnesty International sitt kontrakt

med G4S efter att först ha försökt att påverka deras politik. "Vi vill inte samarbeta med G4S eftersom företagets globala aktiviteter inte lever upp till Amnesty Internationals krav på gemensamt handlande v g mänskliga rättigheter", kommenterade Amnestys sekreterare Lars Normann Jörgensen detta till Berlingske Business.

Samma artikel nämner att även Rehabilitation and Research Centre for Torture Victims (RCT) har avslutat sitt kontrakt med G4S. Pat Nissen, RCT's projektledare för Mellanöstern sade i november 2010 att "G4S är ett företag som bidrar till att underlätta tortyr".

Tidigare denna månad började danska aktivister för palestinsk solidaritet driva kampanjer mot G4S för dess roll i Israels ockupation av Palestina. Som framgår i videon Boykot G4S Denmark, delade ett nätverk av solidaritetsgrupper och individer ut klistermärken och broschyrer med information om G4S aktiviteter på Västbanken och hur man kan agera mot dem.

I en fantasifull aktion förenade sig fackföreningsfolk från byggnads-

ställningsindustrin med aktivister för att omvandla G4S högkvarter till fängelse, och stängde in personalen på deras kontor. Två aktivister som föreställde palestinska politiska fångar i administrativt förvar fanns på en scen, och på banderoller kunde man läsa "G4S skyddar israeliska fångelser från tortyr".

I ett öppet brev som skickades till samtliga 100 kommuner i Danmark uppmanar Boykot G4S Denmark lokala myndigheter att inte göra affärer med G4S.

....

Utöver allvarlig kritik mot företagets agerande på de ockuperade palestinska områdena och i fångelser samt häkten i Israel kommer så G4S fiasko under OS i London. Det borde räcka för att övertyga regeringar, lokala myndigheter, statliga institutioner och andra entreprenörer inom det offentliga att inte inlåta sig på affärer med G4S.

*Adri Nieuwhof den 26 sept. 2012
<http://electronicintifada.net/blogs/adri-nieuwhof/danish-clients-dump-g4s-because-security-companys-ties-israeli-occupation>
Översättning: Anja Emsheimer*

(...) And also we here in Israel, who had no vote in these elections, we shared in the dashed hopes. The impressive speech in Cairo and the high-profile clashes with Netanyahu which somehow always ended indecisively, while the settlement freeze dissolved. And the grand confrontation in the summer of 2011, when Obama proposed negotiations based on the 1967 borders and Mahmoud Abbas agreed immediately and Netanyahu burst out in a furious attack in Congress and got a standing ovation and Obama shelved all the ideas and plans until after the election. After the elections is today. (...)

A Night of Hope

A few hours and many cups of coffee after a night which seemed like an eternity. The CNN non-stop on the screen and experts arguing and maps with red and blue spots. Swing states and swing counties in the swing states. Instant lessons in the physical and human geography of Virginia and Florida and Ohio. Here the countryside always votes Republican and the big city there is a Democrat bastion and here live many Blacks and there the number of Hispanics increased in the past decade and in this location Bush won in 2004 but Obama did in 2008 and there might develop a big surprise. And in Florida it was 50% against 49% when a quarter of the votes were counted, and the same when half were counted and when it was three quarters, and suddenly the gap narrows and then widens again, and would Obama's advantage be maintained and when at last would the count be finished in the counties south of Miami, and how long can one stand this tension?

And in the end there was no need to wait for Florida because the die was already cast in other places and the crowds were celebrating in the dark streets of Chicago while here in Holon in the State of Israel the light of the quiet early morning was already streaming through the window and this decision which was taken overseas will affect our destiny here, no less and perhaps more than in our own Israeli elections come January. And on the screen Mitt Romney made a respectable speech and how good to spare him a moment of a generous victor's sympathy, and in another year we will hardly remember who he was. And how wonderful that Sheldon Adelson's hundreds of millions have all gone down the drain and that the Jewish pensioners in Central Florida were not really impressed with the special elections broadcasts recorded by Binyamin Netanyahu.

In a way the achievement of Barack Hussein Obama last night was greater than his achievement four years ago. Than, he was widely

regarded as a savior, almost a Messiah, and was swept to power on enormous waves of enthusiasm. Since then, he has many times disappointed those who voted for him and those who looked up to him. By now, everybody knows he is no Messiah nor does he possess any magic wand, and that he certainly does not succeed in everything he tries. Yet at the crucial moment the Blacks came out, and the Hispanics and the Jews and the women and the Ohio auto workers, and also quite a few of the maligned White Men, and they all gave him a chance to achieve in four more years, what he didn't so far.

And also we here in Israel, who had no vote in these elections, we shared in the dashed hopes. The impressive speech in Cairo and the high-profile clashes with Netanyahu which somehow always ended indecisively, while the settlement freeze dissolved.

And the grand confrontation in the summer of 2011, when Obama proposed negotiations based on the 1967 borders and Mahmoud Abbas agreed immediately and Netanyahu burst out in a furious attack in Congress and got a standing ovation and Obama shelved all the ideas and plans until after the election. After the elections is today.

Yesterday "Yediot Ahronot" had a large headline: "Netanyahu fearful of an Obama victory". Below it was

written: "Tension in Israel towards the US elections. Due to Netanyahu's support for Romney, the PM's aides are apprehensive that Obama, if re-elected, might take vengeful steps. To the contrary, a Romney victory would put the wind in the Prime Minister's sails. (...) Officials believe that Obama's anger against Netanyahu is so great that Obama would try - indirectly and perhaps also directly - to sabotage Netanyahu's elections campaign in Israel. There is concern that during the [Israeli] campaign, Obama would voice public criticism of Netanyahu and embarrass him. In addition it is feared that Obama would stop providing automatic backing to Israel in international forums dealing with Israeli policy in the Territories. Secretary of State Hillary Clinton said in a private conversation that in her opinion, after the Israeli elections there would appear an opportunity to revive the talks between Israel and the Palestinians, and that the Obama Administration will be deeply involved if the President wins a second term.

At noon today, Netanyahu sent Obama a letter of congratulations (what else could he have done?)

Last week I expressed the hope that it might be the American voters would make for the State of Israel the decision which our political system is evading for forty-five years already. Not everyone who read it was enthusiastic about this passage.

Some argued that I was spreading false hopes and that President Obama and his party would never seriously confront Netanyahu, neither in his first term nor in the second one.

It is quite possible such criticism would prove justified; that also this time, Obama would disappoint those who still cherish hopes, Israelis and Palestinians and others of good will who care about the future of this country and this region.

It is quite possible. But it is also possible that he would surprise and astonish the sceptics, as yesterday he surprised and astonished the US Republicans and their Israeli supporters and the learned commentators who prematurely wrote him off.

At least, now we will get to check all this empirically.

Adam Keller

<http://adam-keller2.blogspot.co.il>

7.11.12

---

9 november

Och på den 9 november vill jag säga detta (och har skrivit detta på många sociala medier):

Min mamma Pnina Feiler (89 år) har sagt på ett möte i Malmö för några år sedan: att efter förintelsen finns det två judiska grupper, de som på grund av denna erfarenhet säger "vi kommer att göra allt vad vi kan för att detta ska inte drabba oss igen" och de som på grund av samma erfarenhet säger "vi kommer att göra vad allt vad vi kan för att detta ska inte drabba oss och ingen annan heller". Hon och jag vill gärna se oss själva som en del av den andra gruppen och vi hoppas att fler och fler judar kommer att anamma denna syn. Vi kan lära oss från förintelsen och de senare

folkmorden (Ruanda, Bosnia, Chechnia m.m) att rasism är rasism är rasism och bör bekämpas oavsett om rasisten är Ryss, Svensk, Polsk, Amerikan, Israel, palestiniere, kristen, muslim eller jude.

Dror Feiler

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 0702855777

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 291 7-7